

Proloog

Hoezo, gekopieerd? Dat is onmogelijk.'

'Moet ik het bewijs naar je doormailen? Ik heb het hier voor me. Kwart over negen vanmorgen. Tenzij jij zelf op dat moment al je documenten naar een USB-stick aan het kopiëren was ...'

Het potlood knapt in zijn handen. 'Waar is ze?'

'Ik neem aan op weg naar Schiphol. Ze heeft een vlucht geboekt voor vanavond.'

'Regel een plek voor me op dezelfde vlucht.'

'Is al gedaan.'

De verbinding wordt verbroken, en hij blijft voor het raam staan, zijn kaken op elkaar geklemd, zijn spieren gespannen. Hij kijkt uit over de oude binnenstad van Rotterdam. Een binnenvaartschip

7

komt langzaam voorbijvaren en legt aan in de Wijnhaven.

Hoe kan het dat hij zo kortzichtig geweest is? Dat hij haar niet door heeft gehad? Hij heeft zich volkomen laten misleiden door haar onschuldige uiterlijk, door het onnozele geklets over haar kleinkinderen en over de darmproblemen van haar poedel. Hij had voorzichtiger moeten zijn. Veel voorzichtiger. Dan was dit niet nodig geweest.

Hij schudt de gedachten van zich af, draait zich om naar zijn werktafel en gaat aan het werk. Hij logt in in de ziekenhuiscomputer en vraagt haar medische gegevens op.

Hartklachten. Het moest zo zijn. Het zal een snelle dood zijn, en vrijwel pijnloos. Hij heeft er geen plezier in mensen te laten lijden. Een klop op de deur. Zijn secretaresse komt binnen.

'Dokter? Denkt u aan uw afspraak van twee uur?'

Hij kijkt op, een frons tussen zijn wenkbrauwen. 'Marjolein. Zou je de patiënten van vanmiddag voor me kunnen afzeggen? Schuif de afspraak van twee uur maar door naar dokter De Graaf. Ik hoor net dat ik vanavond al naar Milaan moet. Het congres begint een halve dag eerder.'

Ze knippert met haar ogen tegen het felle licht en kijkt verbaasd naar het houten klapstoeltje aan de muur. Sinds wanneer heeft ze een klapstoeltje? De grijze wandkast met ijzeren deurtjes, en de lange donkerblauwe gordijnen tot aan de vloer – heeft ze die ooit eerder gezien? Het is een kleine ruimte waar ze in ligt. Een opslagplaats? Een keuken? Een container? Is ze op een schip? Haar ogen zakken weer dicht. Ze heeft geen idee waar ze is en wat ze hier doet. Het maakt ook niet uit. Als ze maar kan slapen.

Een stem dringt door de mist in haar hoofd. ‘Hallo! Hallo, word eens wakker.’

Iemand schudt aan haar schouder, en met tegenzin opent ze haar ogen. Alles is wazig, maar als ze een paar keer knippert, merkt ze dat ze recht in twee blauwe ogen kijkt. ‘Ah, mooi. Je bent wakker. Nee, probeer niet te gaan zitten. Blijf nog maar even liggen.’

Wie is dit? Kent ze deze man? Een prettige stem heeft hij. Geruststellend. Vriendelijk. Een stem om bij in slaap te vallen.

‘Nee, nee, niet in slaap vallen. Wakker blijven. Kijk me aan. Hoe heet je? Heb je pijn?’

Ze wrijft over haar voorhoofd en probeert na te denken, maar haar geheugen weigert dienst. Er is niets waaraan ze houvast heeft. Niet de vreemde, kleine ruimte waarin ze ligt, niet deze onbekende man met zijn bezorgde ogen, niet het gebrom van een machine dat ze diep onder zich hoort. Als ze overeind probeert te komen, lijkt het of er brandende pijlen door haar hoofd geschoten worden. Er druppelt iets warm in haar nek. Lekt het? De man steekt zijn hand naar haar uit. Zijn vingers gaan over haar nek, door haar haar,

langs haar oor. Ze verstijft. Hebben ze iets met elkaar? Hoe kan het dat ze dat niet meer weet? Wie ben je, wil ze zeggen, maar haar tong weigert dienst.

Een gordijn gaat open en een vrouw hurkt naast haar neer. Ze draagt een donker schort, waar een lichtblauwe rok onderuit komt. Haar blonde haar is opgestoken. 'Gelukkig, je bent weer bijgekomen. Hoe is het met je? Gaat het weer wat beter? Bedankt dat u even bij haar bent gebleven, meneer.'

'Geen probleem. Ik zag haar vallen, en jullie hadden het druk met die mevrouw halverwege het gangpad. Die is ziek geworden, geloof ik? Hoe is het met haar?'

'Mijn collega's zijn met haar bezig', zegt de vrouw. 'Laat me eens kijken.'

Haar hoofd wordt opgetild en ze kreunt.

'Zo, je hebt een flinke wond op je achterhoofd.'

10 'Ze kwam nogal ongelukkig terecht. Op zo'n metalen stoel-
richel, volgens mij.'

'Het zou eigenlijk gehecht moeten worden.'

Gaat dit over haar? Ze wil protesteren, maar er komt geen geluid uit haar mond.

'... nee, ik ook niet. Volgens mij moet het met een drukverband ook lukken. Ik zal de eerstehulpdoos pakken. Zou u me even kunnen helpen? Als u haar hoofd even vasthoudt, zo ...'

Er wordt iets kouds tegen haar achterhoofd geduwd, en ze zet haar tanden op elkaar om de stekende pijn te verbijten. Vaag voelt ze hoe voorzichtige handen haar neerleggen. Dan tuimelt ze achterover naar beneden in een bodemloze duisternis.

Als ze opnieuw wakker wordt, ligt ze in een bed - nee, in een grote stoel, met een deken om zich heen. Het ruikt naar koffie en naar worstjes, en ergens ver weg huilt een baby. Haar hoofd steekt en ze heeft verschrikkelijke dorst. De vogels - waarom hoort ze de vogels niet?

Ze kijkt om zich heen, sluit haar ogen, opent ze weer. Waar

is ze? Het lijkt wel een tandartsstoel. Maar waarom ligt ze dan onder een deken? Die kleine, ronde raampjes – die stoelen ... De trein? Nee. Het lijkt eerder of ze in een vliegtuig zit. Maar dat kan niet. Hoe komt ze in een vliegtuig terecht?

Een vage herinnering flikkert op, als een oude film. Het is midden in de nacht, ze staat in een donkere gang. Ze hoort mensen fluisterend overleggen ... Het beeld zakt weer weg voor ze weet wat het is, maar een onbehaaglijk gevoel blijft hangen. Er is iets mis. Helemaal mis.

‘Goeiemorgen!’ Ze draait haar hoofd in de richting van de stem en ziet iemand naast zich zitten. Een man van halverwege de twintig met een smal, gladgeschoren gezicht, een rechte neus, intens blauwe ogen die haar onderzoekend aankijken. Ze pijnigt haar hersens. Ze heeft hem eerder gezien. Maar waar?

‘Eh ... goeiemorgen.’ Haar stem kraakt en haar keel doet pijn. 11
Hij pakt haar hand. ‘Ik zal me even voorstellen. Ik ben Boris van Aartsen. Hoe voel je je?’

‘Waar ben ik?’

Hij geeft haar een glas water, dat ze achter elkaar leegdrinkt. ‘In het vliegtuig. Je hebt een ongelukje gehad, van nacht.’

‘In het vliegtuig?’ Ze laat het glas zakken, en hij pakt het snel van haar aan.

‘Je bent op weg naar Bali. Weet je dat nog?’

‘Wat?’ Ze komt overeind. Een nieuwe pijnscheut gaat door haar heen, en ze voelt zich misselijk worden. Ze heeft geen idee waar hij het over heeft.

‘Emily?’

Emily? Ze fronst. Emily? Waarom noemt hij haar zo? Is dat haar naam? Waarom herinnert ze zich daar niets van?

Boris legt haar verwarring verkeerd uit. ‘Ze hebben op de passagierslijst nagekeken wie je was. Ik hoop dat je dat niet erg vindt.’

Ze komt overeind, haar hand tegen haar keel. 'Waar is de wc? Ik moet ...' Haar hoofd dreunt zo verschrikkelijk dat ze haar eigen stem nauwelijks kan horen.

Een stewardess schiet toe. 'Ga maar even met mij mee.'

Ze zet haar voeten op de grond en staat voorzichtig op. Alles draait om haar heen.

'Gaat het? Leun maar op mij.'

Duizelig en half struikelend weet ze, ondersteund door de oudere vrouw, de wc's te bereiken. Ze trekt de deur dicht, kokhalst, grijpt zich vast aan een stang, en voorovergebogen gooit ze alles eruit.

Rillend van ellende laat ze zich op de wc zakken. Pas als de misselijkheid gezakt is, komt ze overeind. Ze zet de kraan open, wast haar handen, plenst water in haar gezicht, spoelt haar mond. Als ze haar gezicht afdroogt, kijkt ze in de spiegel. Een volkomen onbekend meisje staart haar geschrokken aan.

12

'Gaat het weer een beetje?' zegt de stewardess, die buiten de wc op haar wacht. 'Zal ik je wat geven tegen de misselijkheid?'

'En de hoofdpijn', zegt ze klappertandend. Ze wankelt terug naar haar plaats, een grote stoel helemaal voor in het vliegtuig, en laat zich uitgeput neerzakken.

Dat gezicht in de spiegel ... dat bleke gezicht, met die grote ogen, en dat verband om het hoofd. Wie is dat? Wie is ze? Hoe kan het dat ze dat niet meer weet?

'We hebben je maar in de businessclass gezet', zegt de stewardess. 'Het is zo naar wat er gebeurd is. Heel vervelend dat je ...'

Boris kucht, en de vrouw gaat snel over op een ander onderwerp. 'Iets tegen de misselijkheid en de hoofdpijn, zei je? Ik zal even wat gaan halen. Heb je zin in een ontbijtje? Wat yoghurt misschien? Een kopje thee?'

Ze schudt haar hoofd. Nee. Ze heeft nergens zin in. Straks

wordt ze wéér misselijk. Wat is er aan de hand? Is dit een droom? Een nachtmerrie? Waarom wordt ze niet wakker?

‘Als ik jou was, zou ik in Bali even naar de dokter gaan. Het is echt een gemene wond, en het zou me niet verbazen als je een hersenschudding hebt. Hoe krijg je het voor elkaar om precies met je achterhoofd op zo’n richel terecht te komen?’ Boris glimlacht naar haar, en ze probeert terug te glimlachen, maar het lukt niet. Hij staat op en legt even een hand op haar schouder. ‘Probeer maar wat te rusten. Ik kom later nog weer even kijken.’

De stewardess klapt een tafeltje uit en zet een dienblad neer, met twee pillen, een glas water, thee, een bakje yoghurt, fruit, een croissant. Ze neemt de pillen in met een paar kleine slokjes water en laat zich dan weer achterover zakken. Haar hoofd klopt en bonst. De slaap komt snel, als een nacht zonder schemering.

13

Als ze weer wakker wordt, is de ergste pijn is gezakt, en de misselijkheid is verdwenen. Maar het is alsof haar hoofd vol watten zit. Alsof er een gordijn hangt tussen haar en de rest van de wereld.

‘Hé, je bent wakker,’ klinkt een opgewekte stem. Het is de oudere stewardess, die haar eerder vanmorgen naar de wc heeft geholpen. ‘Zal ik even wat verse thee voor je halen? Deze is helemaal koud.’

Ze knikt dankbaar en drinkt met langzame slokjes. De zon schijnt door de kleine ronde raampjes naar binnen. Kleine stofjes dwarrelen op en neer in een lichtbaan. Aan de andere kant van het gangpad ligt een man te slapen. Schuin voor haar is een vrouw aan het werk op haar laptop. Haar buurman kijkt naar een video op het scherm in zijn stoel. Een vreemde stille wachtruimte, bovenin de lucht.

Ze eet wat van haar yoghurt en haar fruit, neemt een hapje van haar croissant, en laat zich dan weer achteroverzakken. Ze trekt de deken op tot haar kin. Ze moet nadenken. Wat

doet ze hier, in dit vliegtuig? Wie is ze? Waar gaat ze heen? Ze sluit haar ogen en probeert een weg te vinden in het donkere doolhof van haar geheugen. Vlak voordat ze weer in slaap valt, hoort ze gedempte stemmen.

'Verschrikkelijk. Was het een man of een vrouw?'

'Ik heb gehoord een vrouw. Maar ik kon het niet goed zien.'

'Waar zouden ze haar gelaten hebben?'

'In de bagageafdeling, natuurlijk. Ze hebben altijd een bodybag aan boord, voor dit soort gevallen.'

Ineens is ze klaarwakker. Haar hart bonst, en flitsen van herinneringen schieten door haar heen. Een open mond, een lichaam dat half weggeleden is, een hand die een pols vasthoudt ...

Ze komt overeind en kijkt om zich heen. Waar zijn ze? Waar zijn de mensen die aan het praten waren? Ze moet hen zien te vinden. Ze laat zich uit haar stoel glijden, maar als ze 14 rechtop staat, begint alles om haar heen te draaien. Ze moet zich aan de hoofdsteen vasthouden om niet te vallen. De stewardess komt snel aanlopen, maar ze schudt haar hoofd. 'Het gaat wel.'

Ze wacht tot de ergste duizeligheid gezakt is, en loopt dan langzaam in de richting van het gordijn dat de business-class van de economy class scheidt. Als ze het opentrekt, ziet ze een zee van hoofden. In het looppad staat een etenskar, en twee stewardessen delen doosjes ontbijt uit.

'Pardon.' Een man komt de wc uit en stapt langs haar. Verward doet ze een stap achteruit. Is ze gek aan het worden? Heeft ze zich de stemmen verbeeld? Het tolt in haar hoofd. Ze weet het zeker. Ze hoorde mensen praten. Over een bodybag. Een dode vrouw.

Of was het een droom? Ze leunt tegen de wand aan, en balt haar handen. Het moet een droom geweest zijn. Ze moet zonder dat ze het zelf doorhad in slaap zijn gevallen. Er is niks aan de hand. Helemaal niks. Een droom over bodybags. Kan iedereen overkomen.

Als ze weer in haar stoel zit, komt de stewardess naar haar toe met een pot thee. 'Nog een kopje?'

Ze schudt haar hoofd. 'Heb ik – heb ik ook een tas bij me?'

De vrouw glimlacht stralend. 'Natuurlijk. Die hebben we voor je meegenomen.' Ze hurkt neer naast een kastje en haalt er een gebloemde rugzak uit. 'Alsjeblieft. Dit is hem, toch?'

Ze knikt. De rugzak roept geen enkel teken van herinnering op. Maar ze moet erin kijken. Ze moet erachter zien te komen wie ze is. En waar ze naartoe gaat.

Ze voelt zich bijna schuldig als ze de tas openmaakt. Het is alsof ze stiekem in de spullen van een ander zit te neuzen. Een zonnebril. Een flodderig stuk stof in alle kleuren van de regenboog, dat bij nadere inspectie een gehaakt hoedje blijkt te zijn. Een reisgids van Bali. Een woordenboekje Indoneesisch-Nederlands. Een klein schetsboek. Drie potloden in plastic etuitje. Een toilettas met een spiegeltje, mascara, eyeliner, een tandenborstel, een klein tubetje tandpasta, deodorant, pleisters. Onderin zit een plastic tas, met daarin een roze hemdje met spaghettibandjes, een kort spijkerrokje, slippers, ondergoed.

15

Ze bijt op haar bovenlip. Er moet meer zijn. Een portemonnee. Een paspoort. Een adres. Gejaagd gaat ze met haar handen door de rugzak. Niets. Ze haalt alle spullen eruit en legt ze op de stoel naast haar, weegt de tas op haar hand. Het voorvak voelt zwaar aan, maar als ze het opent, blijkt er niets in te zitten. Dan ineens ziet ze de ritssluiting aan de binnenkant. Tot haar opluchting zit er niet alleen een mobieltje, maar ook een paspoort en een portemonnee in. Haar hart klopt in haar keel als ze het paspoort openslaat.

Emily Samantha van Buuren. Geboren in Florence. Paspoort afgegeven in Winsum. Op de foto staat hetzelfde meisje dat ze een paar uur eerder in de spiegel van de wc gezien heeft. Met trillende vingers zoekt ze in de toilettas, haalt het spiegeltje eruit en vouwt het open. Ze staart naar het witte

verband dat dwars over haar voorhoofd loopt, naar de grijsblauwe ogen, het blonde, halflange haar dat schuin om haar gezicht valt, de smalle neus met de sproeten, de hoge wenkbrauwen, het littekentje op haar kin. Het is hetzelfde gezicht dat op het paspoort staat. Maar het is alsof ze het voor vandaag nog nooit gezien heeft. Emily van Buuren. Emily.

Ze stopt het paspoort terug, opent de portemonnee. Geen foto's. Geen adressen. Alleen vijfenzeventig euro, wat kleingeld, een instapkaart, een bankpasje en een uitnodiging voor een tentoonstelling in Oostwellingerga. Schilderijen en sculpturen van Anco van Buuren. Ze leunt achterover en sluit haar ogen. Anco van Buuren? Een broer? Een oom? Haar vader? Het moet familie zijn. Maar de naam zegt haar niets.

16 Dit is belachelijk. Ze weet niet wie ze is. Ze weet niet waar ze vandaan komt, waar ze woont, wie haar ouders zijn. Ze heeft geen idee waarom ze in dit vliegtuig zit, en wat ze op Bali gaat doen. Ze weet niets meer.